

ÈPOCA DE MAQUILLATGE

Des que hi ha el papa Francesc, el maquillatge tant del gust del nostre temps, s'ha imposat en la litúrgia. Començant pels bisbes, que ràpidament han canviat les seves creus pectorals d'or per les de plata, com l'anell del papa fet a Barcelona. Els ornaments litúrgics s'han simplificat, ara no es veuen com abans, de brodats amb fil d'or, ni de plata, els calzes treballats... ara només es fan servir els de ceràmica, tot i que sovint són molt més cars que els de metall... Però els anteriors ornaments i objectes de culte no s'han venut a favor dels pobres, només s'han retirat de la vista dels fidels i de les televisions, no sabem si per convenció, mimetisme o en espera de noves èpoques a venir. De manera que en pocs mesos tota la litúrgia s'ha maquillat i ens passa com aquelles monges que després del concili Vaticà II, escurçaren els seus hàbits i remodelaren les seves toques, i amb això es van creure que ja havien fet la renovació de la vida religiosa que el concili demanava. Però tots sabem que les coses exteriors no modifiquen la persona, només la maquillen. Tal com diu aquell refrany castellà: *Aunque la mona se vista de seda, mona se queda.*

Certament que el fet d'inclinar-se per a coses més senzilles i barates és un pas positiu, però si no es venen les joies, el canvi és només visual, superficial i oportunista. És com una mena de mentida escenificada, com demostrar que no es té, allò que realment sí es té i es guarda, i que pel moment s'ha fet fonedís als ulls humans. I en la nostra època tan inclinada al maquillatge, tot de seguida queda canviat, però si no es ven a favor del pobres, és com aquell que dejuna i per comptes de donar als pobres el fruit dels seus estalvis per haver menjat coses més barates, només ha fet que estalviar i per tant enriquir-se. També es maquillen les paraules de realitats difícils de digerir. Així ara de l'avortament se'n diu interrupció voluntària de l'embaràs, del robar, apropiació indeguda, distracció de capitals o operacions de risc, i a les reunions del que sigui, per fer-les atractives han de portar algun adjectiu, com ara: dinar de treball, reunió creativa, acció solidària, etc. Però tot maquillatge està abocat al fracàs, perquè com deia Jesús a l'evangeli: "No entraran al cel els que diuen: Senyor, Senyor, sinó els que fan la voluntat del meu Pare del cel". De manera que el més important no és figurar i aparèixer com a pobres, tot molt senzill i barat, sinó ser-ho de veritat. Perquè davant la gent podem maquillar les coses i actituds, però no davant Déu. La gent veu les coses externes, però Déu veu el cor. Molts aplaudeixen i es fotografien amb el papa Francesc, però canvia la seva vida?

E. ZARAGOZA

EDITORIAL SANT FELIU EN OBRES

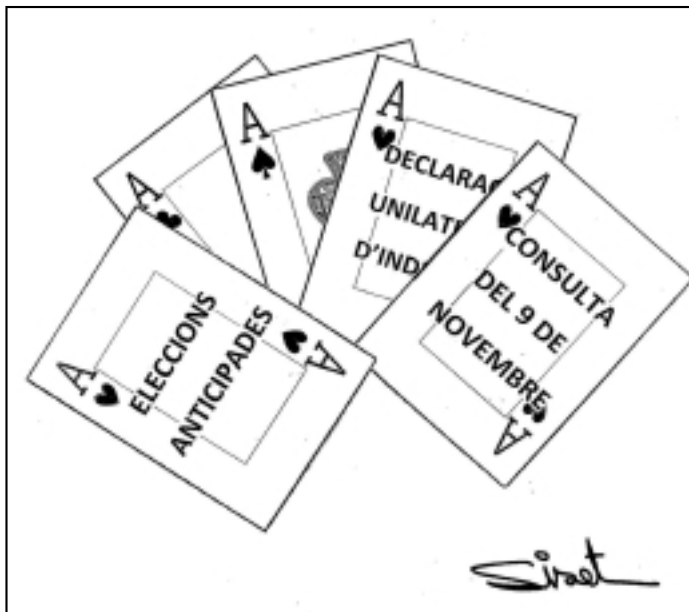
En altres èpoques llunyanes, al principi de la vinguda de turistes a Espanya i a Catalunya, els que entraven amb el seu vehicle per la frontera de la Jonquera es trobaven amb alguns trams de les carreteres tallats per obres, especialment d'enquitrantament. Es comentava aleshores que era una argücia del règim dictatorial que manava llavors per demostrar als innocents visitants estrangers d'aquells anys que Espanya anava bé i que era un país en vies de desenvolupament i obres i que les carreteres eren la seva principal prioritat, tenir-les a punt i en perfecte estat com a mirall de la situació que vivia el país de llavors. Solament faltava penjar els cartells que diguessin *Espanya en obras*. Això es feia sense pensar en les conseqüències negatives que podria representar com els embussos, retards i una circulació fluida. En certes ocasions aquestes situacions també es vivien en diverses poblacions de la costa.

Volent fer una senzilla similitud amb la qüestió descrita abans, podríem aplicar actualment a Sant Feliu unes situacions semblants. Tenim per una banda les interminables obres de la placeta de Sant Joan que fins ara sembla que tindran la seva fi però que anteriorment, amb el seu tancament total, han significat un calvari pels veïns, professionals del transport i dificultant la circulació mòbil viària. També fa dies que les obres dels accessos a la Plaça del Puig han obligat a tancar alguns carrers propers a la mateixa. Aquest dos exemples són en ple centre urbà de Sant Feliu, però també molt sovint en alguns carrers de la ciutat es tallen carrers amb motiu d'obres, i llavors el problema és pels conductors de buscar-se un itinerari alternatiu.

Es pot dir que les obres s'han de fer, però s'hauria d'escollir una època per realitzar-les per intentar evitar complicacions a veïns i visitants i en moltes ocasions als mateixos transportistes que se les veuen negres per poder fer la seva feina. No n'hi ha prou en posar un rètol demanant disculpes per les molèsties, i a vegades ni això es fa.

Sembla talment que es vulgui demostrar de portes enfora que Sant Feliu és una ciutat en obres, però malauradament els principals afectats en la majoria dels casos són els mateixos veïns, afegint-hi en aquesta època els pocs visitants i forasters que escullen Sant Feliu com a residència temporal de vacances. En anys passats es notificava per part municipal que del 15 de juny al 15 de setembre estava prohibit obrir rases i fer obres als carrers. Normativa aquesta que sembla s'ha perdut, potser no té vigència o ja no s'aplica.

NOTAIRE GUIXOLÈNS

Pàgina de dietari

El somriure de l'aigua

3.juliol.2014

Té la força dels déus, la destresa d'un auriga i la innocència dels nens. A vegades és callada, abaixa les parpelles i fa veure que dorm, però d'altres és implacable i rugeix enfurismada i ho empenya tot. La veig cada matí i intento d'endevinar com se sent. Si ha passat una bona nit, es mostra sedosa i manyaga, però si l'insomni o una vetlla estranya l'ha masegat i no ha pogut descansar, perd la transparència i és aspra i fosca, i rebufo i fa mitja por.

Diuen que és font de civilitzacions, pas de cultures i de comerç. Diuen que a través d'ella els homes hem crescut i prosperat. Diuen que és literatura, poesia, viatge. Potser és per això que m'agrada de viure-hi a prop, saber que no hi ha cap sageta prou veloç que me l'esborrará, tenir-la calada arran de platja, i que la sorra me l'aturi als ulls com una almoïna. Ai d'aquell que intentés d'endur-se-la i maltractar-la! Li escriuria un sirventès rabiós que no podria contestar.

Fa uns dies, aquí mateix, al Caixaforum de Barcelona, mentre en J i la S volaven cap a Glasgow, travessant un altre mar, més esquerp i feréstec, vaig deixar que la Mediterrània em dictés les passes d'una herència. I avui, que la N i en J retornen de terres canadenques, vetllant la nit de l'oceà, és Sorolla qui, amb la seva pintura, em duu novament l'aigua, ociosa, canviant, delicada, natural, nua. I àvida de color.

Si a llevant es fa sorrenca i verdosa, al nord és grisa amb cops de blanc. Res, però, atura els blaus. Des del blau de muntanya fins al blau de Prússia, l'artista valencià en capta tots els efectes, malgrat la seva fugacitat, i els exhibeix a través de la seva paleta en els vuitanta quadres de l'exposició.

Contemplar-los potser és traïr la primera intenció del pintor, perquè l'instant esdevé estàtic i durador sobre la tela, i deixa de ser l'apunt breu d'un moviment, d'una tonalitat. Per això, en arribar al final, a l'última obra exposada, *Platja de València*, fer l'exercici de desfer el camí, de tornar enrere sense llegir res, sense pausa, sense entretenir-se, només mirant, fins i tot només *veient*, com si les pintures fossin inesperades imatges d'un zoòtrop, és atrapar al vol la seva essència. Els colors, que la lentitud de l'observador ha tingut la cura de separar, d'examinar, ara la rapidesa del caminant els enllaça, els barreja, els fa ingràvids. De mar vella a mar plana, els ulls s'escampen damunt la nova pel·lícula fins a l'autoretrat que a l'inici els ha donat la benvinguda.

Senzillament, el somriure de l'aigua, sense màscares.

ANGELA RIBAS I LACASA

www.setmanariancora.cat - facebook: Setmanari Àncora - Imprimeix: Arts Graf. Fontané. c/ Fortuny, 2-A, 17190 Salt. - Dipòsit Legal: GI-22-1961.

El Setmanari ÀNCORA és una revista independent, oberta a tots els matisos i a totes les ideologies i la seva opinió només es reflecteix en els articles editorials. Ni la revista ni els col·laboradors habituals, no se solidaritzen necessàriament amb les opinions que exposen, defensen i signen els autors de llurs articles.

Edita: Associació Cultural Bitàcola - Director: Josep M. Isern.

Redacció, administració i publicitat: Passeig dels Guixols, 17-Galeries del Mar - Horari redacció: dilluns de 18 a 20 hores - Tel. i fax: 972 328 366 - Adreça postal: Apartat 99 - 17220 Sant Feliu de Guixols - Adreça electrònica: redaccio@setmanariancora.cat -

Subscripcions:

FORMAT PAPER LOCALS: ANUAL: 80 €
TRIMESTRAL: 20 €
FORMAT PAPER FORANS: ANUAL: 100 €
TRIMESTRAL: 25 €
FORMAT DIGITAL (Format pdf): ANUAL: 60 €
TRIMESTRAL: 15 €

Membre de (E) A.C.P.C.
ASSOCIACIÓ
CATALANA
DE LA PREMSA
COMERCIAL

Generalitat de Catalunya
Departament
de la Presidència